

sygn. akt IXKa 269/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - st. sek. sądowy Katarzyna Kotarska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017r. sprawy **J. W.**,

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym,

na skutek apelacji wniesionej przez **obwinionego J. W.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 stycznia 2017r., sygn. akt XIIW 2323/15

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, **umarza postępowanie;**

II. na podstawie art. 118§2 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia kosztami postępowania za obie instancje **obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IXKa 269/17

UZASADNIENIE

J. W. został obwiniony o to, że w dniu 12 lutego 2015r. o godz. 21.15 w T. przy ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki F. o nr rej (...) przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 25 km/h –

- to jest o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym;

Sąd Rejonowy w Toruniu mocą wyroku z dnia 13 stycznia 2017r., sygn. akt XIIW 2323/15 uznał J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 250zł. grzywny.

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30zł opłaty oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 1518,24zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony, zaskarżając orzeczenie w całości.

Orzeczeniu zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na naruszeniu art. 7 kpk wskutek dokonania dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

II. Mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na przyjęciu, że urządzenie samoczynnie rejestrujące przekroczenie dozwolonej prędkości (...) o nr fabrycznym (...) było prawidłowo ustawione w chwili dokonywania pomiaru.

Niezależnie od podniesionych zarzutów skarżący w oparciu o treść art. 104§1 pkt 7 kpw, w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpw wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w sprawie z uwagi na treść przepisu art. 45§1 kw

albowiem zarzucany obwinionemu czyn miał miejsce w dniu 12 lutego 2015r., a więc rozpoznanie niniejszego środka odwoławczego nie może nastąpić po upływie okresu 2 lat, z którym ustaje karalność wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w zakresie w jakim domaga się umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie zatem od pozostałych zarzutów podniesionych przez obwinionego we wniesionej apelacji zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kpw umorzyć.

Wyjść należy od tego, że w ocenie sądu odwoławczego niezasadnie skarżący wywodzi, że materiał sprawy – niewłaściwie oceniony przez sąd meriti - nie dostarczył dowodów winy obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. Pisemne motywy wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, a więc jest bezstronna, nie narusza reguł swobodnej oceny i jest też zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ani nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Skarżący nie przytoczył skutecznych argumentów poddających w wątpliwość prawidłowość oceny dowodów oraz wynikających z niej ustaleń faktycznych, choć oczywiście trafnie wskazał na przedawnienie karalności wykroczenia.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem tego ostatniego zarzutu podniesionego w apelacji Sąd Okręgowy, dzieląc zarzut skarżącego również dopatrywał się przesłanki, która skutkować musiała uchyleniem zaskarżonego orzeczenia oraz umorzeniem postępowania.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem jednoznacznie, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu o popełnienie którego obwiniony został J. W.. Kwestia przedawnienia orzekania na gruncie prawa wykroczeń została uregulowana w art. 45 kw. Zgodnie z dyspozycją §1 wspomnianego przepisu, karalność wykroczenia ustaje zawsze po upływie roku od momentu jego popełnienia, natomiast wyjątkowo – to jest w sytuacji gdy w okresie tym wszczęto postępowanie – ustaje ona z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Przez wszczęcie postępowania, o którym mowa w tym przepisie, należy zaś rozumieć nie samo złożenie wniosku o ukaranie, lecz podjęcie przez Prezesa sądu – w formie zarządzenia – decyzji o wszczęciu postępowania, na podstawie art. 59§2 kpw.

J. W. został obwiniony o to, że w dniu 12 lutego 2015r. zachowaniem swoim, kierując pojazdem spowodował przekroczenie dopuszczalnej prędkości. W myśl określonej w art. 4§1 kw reguły wskazującej sposób ustalania czasu popełnienia wykroczenia, termin od którego należy liczyć bieg przedawnienia karalności czynu to właśnie dzień 12 lutego 2015r. Z akt sprawy wynika, że zarządzenie o wszczęciu postępowania w sprawie wyżej wymienionego wykroczenia wydane zostało w ciągu roku od tej daty, bo w dniu 19 października 2015r. (k. 2 akt). Uprawnienie do orzekania w sprawie zarzucanego J. W. wykroczenia – w tym także przez sąd II instancji na etapie postępowania odwoławczego – wygasło więc w dniu 12 lutego 2017r.

Bezspornym był zatem fakt, że w momencie wyrokowania przez sąd odwoławczy w dniu 16 maja 2017r., doszło już do przedawnienia czynu, o którego popełnienie obwiniony został J. W..

Przedawnienie karalności jako bezwzględna negatywna przesłanka procesowa – w myśl art. 5§1 pkt. 4 kpw – skutkuje zaś wyłączeniem dopuszczalności prowadzenia postępowania w sprawie o wykroczenie i oznacza zakaz jego wszczęcia, czy odpowiednio, konieczność umorzenia postępowania już wcześniej wszczętego. Sąd odwoławczy jest zobowiązany z urzędu uwzględniać w każdym stadium postępowania tego rodzaju okoliczności (art. 62§1 kpw). Stwierdzenie upływu terminu przedawnienia po wydaniu wyroku w I instancji i po złożeniu odwołania, powinno więc zawsze prowadzić do umorzenia postępowania (tak też T. Grzegorzczak, komentarz do art. 5 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2005, wyd. III) – chyba, że sąd (także odwoławczy) uznałby, że zebrany materiał dowodowy jest wyczerpujący i implikuje konieczność uniewinnienia obwinionego, czego Sąd Okręgowy nie stwierdza.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Rejonowego nie mógł się ostać. Sąd Okręgowy, przychylając się do końcowego wniosku skarżącego, uchylił zatem zaskarżone rozstrzygnięcie i jednocześnie – mając na uwadze fakt, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uniewinnienia obwinionego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia, albo braku winy (zob. postanowienie SN z dnia 02.07.2002r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407) – na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw – umorzył postępowanie w niniejszej sprawie.

Kosztami postępowania, na podstawie art. 118§2 kpw, sąd odwoławczy obciążył Skarb Państwa.